

ALEXIS HALL

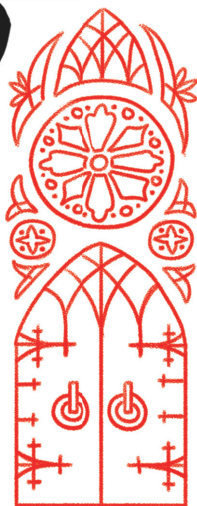

HUSBAND

GEZOCHT:
een (echte)
echtgenoot, verre
van perfect

MATERIAL

Alexis Hall

Husband material

Boyfriend material-serie – deel 2

Vertaling Marijne Thomas

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Ik heb nog nooit het nut ingezien van vrijgezellenfeestjes. Hoewel, gezien mijn ervaringen met tuinfeestjes, etentjes en verkleedpartijen kan het natuurlijk ook zo zijn dat ik gewoon niet van feestjes in het algemeen houd. Wat achteraf bekeken misschien ook wel weer verklaart waarom ik zo'n groot deel van mijn partyjaren heb doorgebracht met me ellendig voelen en mezelf haten. Persoonlijke groei – nee echt, dat kun je mij wel toevertrouwen.

Ook Bridge' vrijgezellenfeestje was mij wel toe te vertrouwen. Natuurlijk genderneutraal, want ze zou nooit willen dat haar grote pre-huwelijkse fuif de helft van haar vrienden buitensloot. En aangezien ik haar *maid of honour* was, zou het ook een beetje raar zijn geweest om die hele toestand te plannen en er dan niet naartoe te gaan. Ook al zou ik misschien wel stiekem de avond liever thuis hebben doorgebracht, samen met mijn geweldige advocatenvriendje.

Mijn geweldige advocatenvriendje dat zelfs na twee jaar nog altijd als een geweldig advocatenvriendje voelde.

Mijn geweldige advocatenvriendje dat op dit moment te laat was – meer vanwege het geweldige advocatendeel dan vanwege het vriendjesdeel.

En dus stond ik nu in het afgescheiden vip-gedeelte van de nog redelijk betaalbare chique cocktailbar met een gehaakte vulvamuts op mijn hoofd. Een speciaal voor mij gehaakte vulvamuts, die ik bij een van Bridge' vrienden had laten maken toen ik door-

kreeg dat de genitale deco voor deze damesavond wel erg penissig begon te worden. Ik had natuurlijk – dûh – het genitalthema ook helemaal kunnen laten vallen, maar dan zou het weer geen goed genderneutraal feest zijn geweest en dat zou Bridge droevig hebben gemaakt. En Bridge droevig maken, was iets wat ik wilde vermijden, zowel in mijn functie als maid of honour als in mijn hoedanigheid als vriend.

James Royce-Royce viste een dildovormige lolly uit de dildo-vormige lollypot. Het was de eerste keer sinds maanden dat ik hem, of zijn echtgenoot James Royce-Royce, zonder hun onlangs geadopteerde zoon zag. De onlangs geadopteerde zoon die ze, hoe kan het ook anders, James hadden genoemd. Hoewel ze hem – om verwarring te voorkomen – gewoon Baby J. noemden. ‘Ik moet zeggen, Luc,’ begon hij, ‘dat ik wel een beetje beledigd ben dat je commercieel geproduceerd fallisch snoep hebt ingekocht, in plaats van mij om een bijdrage te vragen.’

Bernadette May, een relatief beroemde kookboekenschrijver met wie Bridge zoveel werkrampspoed had meegemaakt dat ze uit pure noodzaak vrienden waren geworden, zat misprijzend aan de andere kant van de tafel broeierig te wezen. Ze was het type dat over van alles broeierig kon doen – en meestal ook deed. ‘Dat is omdat jouw bijdrage waarschijnlijk zou hebben bestaan uit een echte paardenpenis, door saffraan gerold en afgemaakt met bladgoud.’

‘Terwijl jouw versie een taart zou zijn die was versierd met marsepeinen piemels,’ antwoordde James Royce-Royce.

‘En daarom’ – ik trok mijn vulva strakker over mijn hoofd – ‘heb ik dus geen van jullie twee gevraagd. Want dit is onze avond om Bridget in het zonnetje te zetten, en niet om een leutervormige kookwedstrijd te houden.’

Bridge zat naast me; ze droeg een penismuts en, net als alle gasten, een T-shirt waarop stond – met dank aan enige miscommunicatie met de drukker – ‘BRIDGE’ BITCHES NEE OLIVER

HET LIJKT ME GEEN PROBLEEM WANT WE GEBRUIKEN HET ALS GEUZENNAAM EN BOVENDIEN IS HET TE LAAT OM HET NOG TE VERANDEREN’.

‘Nou,’ zei ze, ‘een leutervormige kookwedstrijd was anders best cool geweest.’

‘Een genderneutrale genitaliën kookwedstrijd,’ mengde Priya zich in het gesprek. ‘Ik kan thuis echt niet aan mijn vriendinnen vertellen dat ik een falluscentrisch bakfestijn heb bijgewoond.’

Vriendinnen – meervoud dus – was de vrij recente ontwikkeling in Priya’s leven die mijn tafelschikking nogal overhoop had gehaald. Zij en Theresa waren nog steeds samen, maar een experimenteel trio tijdens de kerst was veranderd in een minder experimentele reeks afspraakjes, die weer was veranderd in een heuse officiële relatie, precies op het moment dat ik Bridge hielp met het schrijven van de uitnodigingen.

‘Je weet toch,’ zei ik tegen haar, ‘dat Theresa en Andi echt superwelkom zouden zijn geweest. Ik had ook al extra T-shirts voor ze.’

Priya haalde haar schouders op. ‘Dat kan best zo zijn, maar het geweldige aan een driehoeksrelatie is dat je partners elkaar gezelschap kunnen houden, in plaats van mee te moeten naar dit soort dingen, waar ze moeten doen of ze je klotevriendjes leuk vinden.’

Ik kreunde. ‘Kunnen we alsjeblieft onthouden dat niet iedereen hier elkaar kent, en dat klotevriendjes dus misschien verkeerd overkomt?’

‘Geeft niks.’ Dat was Jennifer, die op de schoot van haar man zat en een cocktail dronk door een heus heel normaal rietje. ‘Brian praat altijd zo.’

‘Maar Brian is natuurlijk zelf ook nogal een klotevriendje,’ zei Peter van onder haar.

Bridget spreidde haar armen in een poging de hele groep te omsluiten. ‘Als we nou gewoon accepteren dat ik van jullie allemaal hou, klotevriendjes of niet, en het daarbij laten.’

‘Nu we het daar toch over hebben...’ – James Royce-Royce inspecteerde nog steeds zijn onaangeroerde fallische lolly – ‘we hadden misschien ook nog kontvormige versieringen moeten hebben.’

Ik keek hem pissig aan. ‘Hadden we helemaal niet. Mijn zoekgeschiedenis is al belastend genoeg.’

‘Echt?’ Priya keek me aan met een ‘volgens-mij-niet’-blik. ‘Jij en Oliver wonen min of meer samen. Ik durf te wedden dat jouw zoekgeschiedenis bestaat uit “hoe maak ik vegan jam” en “mooiste wandelingen in de buurt van Clerkenwell”’

Angstaanjagend genoeg – genderneutraal vrijgezellenfeest of niet – was dat wel een beetje waar. ‘Dat kun jij onmogelijk weten.’

‘Vorige week mailde je me om mijn mening te vragen over een tafellamp,’ zei Priya vernietigend monotoon.

De hele groep hapte naar adem.

‘Luc!’ riep James Royce-Royce. ‘Nee! Toch niet een tafellamp?’

‘Bek dicht,’ antwoordde ik heel volwassen.

Priya knikte ernstig. ‘Ja, hij en Oliver doen hevig aan hardcore, rauw tafellampen.’

‘Bek dicht,’ antwoordde ik heel volwassen.

‘En ze doen het,’ ging ze verder, ‘bijna élk weekend. In elke kamer en op elke tafel.’

‘Het was één tafel.’ Ik wapperde wanhopig met mijn handen. ‘Eén keer.’

Met een opgetrokken wenkbrauw keek James Royce-Royce me over zijn martiniglas aan. ‘Zo begint het altijd. Maar voor je het weet, zit je in het echte kinky werk, zoals staande lampen.’

‘Geen staande lampen!’ riep ik. Al had Oliver geopperd dat de woonkamer in mijn flat enorm zou opknappen van een staande lamp.

‘Ik mag toch hopen dat jullie dimmerbescherming gebruiken,’ zei Peter.

Ik ging staan op een manier die hopelijk vastberaden overkwam, en niet lichtgeraakt. ‘Ik haat jullie allemaal. Wil iemand nog iets drinken?’

Gelukkig waren de meeste tails al gecockt, maar een paar van Bridge’ collega’s wilden nog een rondje cosmo’s. Cosmae? Op weg naar de bar keek ik op mijn telefoon, om te zien of mijn geweldige advocatenvriendje nog zijn opwachting zou maken.

Sorry, appte hij, bedolven onder het werk. Ben er zo snel mogelijk.

Sorry, nog een keer, ik kan nog niet weg.

Sorry, nog eens en nog eens. Ga over tien minuten hier weg.

En toen: Maak je alsjeblieft geen zorgen. Alles in orde en ik ben echt elk moment weg hier.

Toen: Ik weet zeker dat je er een geweldig feest van maakt.

Toen: Ik weet dat dit vreselijk vriendjesgedrag is. Ik maak het op de een of andere manier goed bij jou en Bridget, echt.

Toen: Ga nu weg. Ben er over 20 min.

Toen: Verkeer erger dan verwacht. Sorry.

Dit was zo typisch Oliver. Ik was lichtelijk geïrriteerd dat hij er niet was, maar zijn paniekerige berichtjes waren zo schattig en ik was zo verliefd op hem. Fuck dus.

Ik was net druk bezig een speels gefrustreerd maar tegelijkertijd geruststellend antwoord op te stellen, toen ik tegen een muur van stelletjes op liep.

‘Shit.’ Mijn duim gleed weg en ik stuurde Oliver per ongeluk een hoop onzin. ‘Sorry, ik wilde niet –’

En toen draaide – *of all people* – mijn fucking ex zich om. Het ergste was dat ik een piepkleine fractie van een seconde, voordat mijn hoofd begon te tolleren en mijn keel zich vulde met imaginaire kikkers, bijna blij was om hem te zien. Want we waren vijf jaar samen geweest en het deel van mijn brein dat gewend was geweest verliefd op hem te zijn, was nog niet helemaal bij in de

hele hij-is-een-achterbakse-lul-insteek.

‘O mijn god,’ zei de man van wie ik ooit dacht dat hij mijn leven had geruïneerd. ‘Luc.’

‘Miles,’ kirde ik. ‘Da’s lang geleden.’ *Lang geleden sinds jij voor vijftigduizend pond de intiemste details van ons seksleven verkocht aan een roddelblad.* Maar ik glimlachte toch, omdat hij mijn emotionele authenticiteit niet verdiende.

Hij glimlachte alsof hij oprecht blij was dat we elkaar tegen het lijf liepen. Hij had altijd al een fenomenale glimlach gehad, en zijn nieuwe, onberispelijk getrimde baard maakte die alleen maar nog fenomenaler. Lul, lul, absolute lul. ‘Ja hè?’ Hij draaide zich om naar de onmogelijk perfect ogende jongeman naast hem, een droomverschijning in glitter en regenbogen. ‘JoJo, dit is Luc, Luc dit is JoJo.’

‘Hi.’ JoJo ging op zijn tenen staan om me op beide wangen te kussen. ‘Hoe ken jij Miles?’

Had hij het nooit over me gehad? Hoewel, waarom zou hij? *Overigens, darling, je moet misschien weten dat mijn laatste relatie misliep omdat ik die vent finaal naaide?* ‘O... we hebben vroeger gedatet.’

Miles was om me heen gelopen en stond nu vlak bij me. Hij legde zijn hand tegen mijn onderrug op een manier die zowel vriendelijk als bezitterig was. ‘Waanzinnige tijden, toch, Luc? En we hebben zoveel bij te praten. Kom je bij ons zitten voor een drankje?’

Zelfs als ik niet terug had hoeven naar Bridge’ feestje, zou bij hen gaan zitten heel laag op mijn dingen-die-ik-wil-doen-lijstje hebben gestaan. Waarschijnlijk ongeveer ter hoogte van mijn wenkbrauwen laten wegbranden met zo’n koksbrander, en een weekend doorbrengen in een bad vol dode inktvis. ‘Zou leuk zijn,’ antwoordde ik, ‘maar ik ben op het moment erg druk. Bridge gaat trouwen en heeft mij als maid of honour aangewezen,

en mijn vriend kan elk moment hier zijn –' Zodra ik Oliver ter sprake bracht, besepte ik hoe sneu het klonk. Ik had er net zo goed gelijk aan kunnen toevoegen: *maar jij kent hem niet, want hij zit op een andere school.*

'O, ben je nog bevriend met Bridge?' vroeg Miles. 'Cool. Ik weet nog dat jullie altijd... je weet wel, zo nineties gay best friends waren.'

Meende hij dat nou serieus? Fúcking serieus? 'Zo zou ik het niet willen noemen...'

'En nu we het toch over trouwen hebben' – JoJo straalde als een zon in een cartoon – 'mag ik het hem vertellen?'

Miles kuste zijn vriend op zijn kleine hoofdje. 'Ik denk dat je nu wel moet.'

'We gaan trouwen!'

Ik keek omlaag naar JoJo's uitgestrekte hand en jawel hoor, daar was een glinsterende baan diamanten te zien, met heel wat meer smaak uitgekozen dan ik ooit zou hebben gehad en – in alle eerlijkheid – met heel wat meer smaak dan ik van Miles had verwacht. Misschien had hij hem wel gekocht met het geld dat hij had gekregen voor zijn verraad. 'O,' zei ik en voegde eraan toe, toen ik me realiseerde dat hij waarschijnlijk iets meer reactie verwachtte: 'Gefeliciteerd.'

Een seconde lang zei niemand iets, maar de ongemakkelijkheid van het moment sprak boekdelen. Want hoe moest ik hierop reageren? Daar stond Miles en hij glimlachte die schoenenverkopersglimlach naar me, pronkte met zijn schattige verloofde alsof het zo'n pup was die je in een glinsterende handtas met je meedraagt, en deed alsof hij me niet vierkant verraden had.

'Hoe dan ook,' ging ik verder, 'ik moet... eigenlijk... gaan. Ja.'

Ik begon me net onhandig van hen los te maken toen er andere muziek werd opgezet en de eerste klanken van 'Tartarus' klonken.

'Tartarus'. De successingle van Jon Flemings multiplatinumal-

bum *Pendulum of the World*. Vanwege de hype rond het tweede seizoen van *Het Hele Plaatje* had mijn vader een reeks krachtige, oprechte interviews gegeven over zijn strijd tegen kanker, en hoe die hem had geconfronteerd met zijn sterfelijkheid en had laten inzien wat er in het leven echt toe deed. Op de een of andere manier was het feit dat hij überhaupt niet echt kanker had gehad – dat niemand hem ooit had gezegd dat hij kanker had of hem enige aanleiding had gegeven te vermoeden dat hij dat zou kunnen hebben, en dat hij enkel een narcistische hypochonder was – in alle rumoer ondergesneeuwd, en was hij het grote voorbeeld geworden voor overlevenden. Hij werkte zelfs mee aan een publiekscampagne van het ministerie van Volksgezondheid.

Hoe dan ook. *Pendulum of the World* was zijn album over hoe fucking wijs en briljant hij was nu hij een egoïstische oude zak was in plaats van een egoïstische jonge zak, en ‘Tartarus’ was narcistisch geleuter over hoe hij in de afgrond had gekeken en sterker dan ooit was teruggekomen – een nummer waarmee de zak ook nog eens een Grammy had gewonnen en nu helemaal mijn fucking rug op kon. Het laatste waarop ik zat te wachten, nu ik net onverwacht mijn egocentrische ex tegen het lijf was gelopen die mij had verraden voor makkelijk geld, was ook nog eens herinnerd te worden aan mijn egocentrische vader die me had verraden voor makkelijk geld.

In een poging mezelf af te leiden keek ik op mijn telefoon. Mijn berichtje naar Oliver was op de een of andere manier door de autocorrect veranderd van ‘is goed, zie je zo’ in ‘is goed, zie je zoon’, wat had geleid tot een hele reeks antwoorden:

Welke zoon?

Was dat bericht voor mij bedoeld of voor iemand anders?

Lucien, is er iets?

Ik ben er zo snel als ik kan. Als er iets mis is, zeg me dat.

Het spijt me dat het zo lang duurt.

En waarschijnlijk had ik moeten antwoorden, maar ik kon het niet opbrengen. Het lot of het universum of wat dan ook had besloten om mijn overduidelijk-gelukkig-en-geslaagd stuk shit van een ex en mijn overduidelijk-gelukkig-en-geslaagd stuk shit van een vader in een tijdspanne van dertig seconden naar mijn hoofd te slingeren. En hoewel ik strikt genomen ook overduidelijk-gelukkig-en-geslaagd was, voelde het toch een heel stuk minder duidelijk nu mijn geweldige advocatenvriendje vastzat in het verkeer terwijl ik werd voorgesteld aan de geweldige, perfecte kijk-hoe-verloofd-en-mooi-ik-ben JoJo met zijn technicolor dreamcoat en zijn glinsterende ring.

Zeker omdat ik, zoals ik me opeens herinnerde, nog steeds een gehaakte vulva op mijn hoofd had.

Bridge' vrienden rekenden op mij om te zorgen voor hun cosmo navulling, maar op dat moment voelden mijn plichten als maid of honour minder belangrijk dan mijn 'in godsnaam weg hier'-plichten. De bar was te luid en te heet en ik had frisse lucht nodig. En dus stopte ik mijn telefoon in mijn broekzak en liep naar buiten om even ouderwets medelijden met mezelf te hebben.

Alleen bleek zelfs dat makkelijker gezegd dan gedaan, want we bevonden ons nou eenmaal in fucking Londen. Buiten gaan zitten, zou dus hebben betekend dat ik mijn kont moest parkeren op een stoep waarover ongeveer zevenentwintig miljoen mensen probeerden te lopen en wel allemaal tegelijk, stuk voor stuk even wanhopig om van waar ze ook waren geweest naar waar ze ook naartoe gingen te komen, en stuk voor stuk niet geneigd iemand die hun in de weg liep het voordeel van de twijfel te gunnen.

Daarom ging ik op zoek naar een plek waar ik daadwerkelijk kon zitten, en vanwege het hiervoor genoemde Londense probleem slaagde ik er niet in iets te vinden wat niet al was bezet. Ik belandde uiteindelijk in een park, dat strikt genomen waarschijnlijk al dichtzat.

Dat was ook het moment waarop ik besepte dat mijn beste vriendin mij had benoemd tot maid of honour van de bruiloft waarover zij al droomde sinds haar vijfde, en ik net was weggelopen bij haar genderneutrale vrijgezellenfeest.

Fuck.

Fuckity, fuckity, fuck.

In zekere zin had het ook wel iets troostends. Mensen zijn altijd bang dat een relatie ze zal veranderen. Het was dus goed om te weten dat mijn relatie met Oliver mijn vermogen om een klotevriend te zijn, niet helemaal had aangetast. En een klotepartner. En een algeheel klotepersoon.

Fuck.

Eindelijk vond ik een leeg bankje en plofte erop neer als een zak mislukte aardappelen – het soort aardappelen dat lang ergens in de keuken is vergeten en inmiddels vreemd knobbelige uitsteeksels heeft ontwikkeld. Want dat was ik toch ook? Ik was een soort knobbelige, ontkiemende aardappel. Ik had de toch redelijk simpele taak gekregen om ervoor te zorgen dat een groep mensen die elkaar leuk vonden, een aangename tijd zou hebben in een bar vol fruitige drankjes en penishapjes – en ik was erin geslaagd zelfs dat te verknallen.

Ik keek nog eens op mijn telefoon.

Waar ben je?

Fuck. Ook dat had ik verknald.

Waar ben je??!!?? Alles oké???!

Dat was niet Oliver, dat was Bridge. Wat betekende dat ze dus doorhad dat ik weg was. Wat betekende dat ik haar speciale avond – nou ja, vermoedelijk was de huwelijksnacht haar ‘speciale avond’ en was dit haar net iets minder speciale avond – weer om mij liet draaien.

Ik trok de gehaakte vulva van mijn hoofd en keek ernaar. Het ding keek beschuldigend terug als het seksuele Oog van Sauron.

Fuck.

Ik was de ergste maid of honour ooit.

Fuck.

Ik was een slechte vriend en een slechte partner en mensen bleven mij naaien en in de steek laten omdat ik gewoon een zakhannes was die niet beter verdiende.

Fuck.

‘Is deze plaats vrij?’

Ik draaide me om – daar stond Oliver. Hij zag eruit als een soort grappige combinatie van beheerst en warrig, zijn stropdas bungelde losjes om zijn nek en zijn keurige overhemd was opengeknoopt zodat zijn BRIDGE’ BITCHES NEE OLIVER HET LIJKT ME GEEN PROBLEEM WANT WE GEBRUIKEN HET ALS GEUZENNAAM EN BOVENDIEN IS HET TE LAAT OM HET NOG TE VERANDEREN-T-shirt eronder te zien was. Hij leek eerder bezorgd dan boos.

‘Hoe heb je me gevonden?’ vroeg ik.

‘Bridget zei dat je was verdwenen, en dus heb ik rondgevraagd om te zien of iemand een lange man had gezien met een vagina op zijn hoofd die hard wegrende van een cocktailbar.’

‘Vulva,’ zei ik.

‘Pardon?’

‘De vagina is inwendig – het buitenste deel is de vulva.’

Oliver schonk me zijn warmste, geruststellendste glimlach. ‘Die omschrijving was hoe dan ook kenmerkend genoeg om je makkelijk te kunnen vinden.’ Hij liep om het bankje heen, ging naast me zitten en legde zijn arm om mijn schouders. Zonder nadenken leunde ik tegen hem aan. ‘Bridget zei dat ze Miles zag. Ze vermoedde dat dat misschien de reden was waarom je wegging.’

Ik knikte. ‘En ze speelden dat kutnummer van mijn vader.’

Hij gaf me een kneepje. ‘Dat klinkt als een complete ramp. Het spijt me dat ik er niet was.’

‘Mij ook. Fuck, sorry, ik bedoelde – het zou fijn zijn geweest als je er wel was. Ik bedoel niet... Ik weet dat je moest werken.’

‘Ik weet wat je bedoelt.’

‘Het zou gewoon heel leuk zijn geweest om te kunnen zeggen: “Hoi Miles, fuck you, mijn leven is geweldig.”’

Oliver grijnsde. ‘Dat had je toch kunnen zeggen?’

‘Ja, maar ik had geen bewijs.’

‘Jij bent het bewijs.’

Een dezer dagen zou ik toch echt moeten ophouden verrast te zijn dat Oliver soms precies het juiste zei. Maar niet vandaag. ‘In godsnaam, Oliver. Houd op zo... zo... zo geweldig te zijn.’

Een tijdlang zaten we samen, en ik liet mezelf veilig voelen en omarmd en geliefd, en hij pakte mijn hand en zei niets, omdat hij niets hoefde te zeggen.

‘En,’ zei ik, aangezien ik besloot dat je goed voelen flink overschat werd en ik het moment alsnog wilde verpesten, ‘zijn verloofde is... twaalf of zo.’

‘Ik neem aan niet letterlijk?’

‘Nee, maar hij is zo’n... weet ik veel, klein, mooi jongetje dat JoJo het. Kom op hé, wie heet er nou in vredesnaam JoJo?’

‘Ik neem aan dat dat een retorische vraag is?’

‘Ik zal je zeggen wie er JoJo heet,’ ging ik verder. ‘Een lul, die heet zo.’

Oliver was er nog steeds en oordeelde nog steeds niet over me, ook al zat ik een onschuldige vreemde te beledigen. ‘Misschien. Maar ik denk toch dat de man die jou verraadde, en je bang maakte om ooit nog iemand te vertrouwen, een veel grotere lul is.’

‘O, ja. Dat is een gigantische lul. Wat ironisch is, want zijn echte lul is best klein.’

Hij glimlachte weer naar me. ‘Is dat zo, of probeer je mij alleen maar het gevoel te geven dat ik bijzonder ben?’

‘Weet je dat ik me dat niet echt kan herinneren? Maar hij

verdient een piepkleine pik. En als je al je vrienden zou kunnen vertellen dat hij een kleine pik heeft, dan zou dat geweldig zijn.’

Nu moest Oliver echt lachen. ‘Voor jou doe ik alles, Lucien.’

En dus moest ik hem wel zoenen.

En toen moest ik hem nog een keer zoenen, gewoon voor de zekerheid.

En toen voelde het... het voelde oké. Omdat de rest van de wereld er niet meer toe deed. Dat deed het natuurlijk wel, want ik had vrienden en een baan en dingen waar ik daadwerkelijk om gaf. Maar Miles deed er niet toe en JoJo al helemaal niet. ‘Ik denk dat ik nu wel weer terug kan,’ zei ik.

En dus kwamen we overeind, zette ik mijn vulvamuts op mijn hoofd en liet me door Oliver Blackwood – mijn geweldige advocatenvriendje – escorteren naar de genderneutrale vrijgezellenfuif van mijn beste vriendin. En diep vanbinnen wist ik dat alles goed zou komen.

Laten we wel wezen, het was niet alsof ik Miles ooit weer zou zien.

GEZOCHT: Een (echte) echtgenoot, verre van perfect

Luc en Oliver zijn al een paar jaar samen, maar aan trouwen moeten ze nog niet denken. Ondertussen vliegen de bruiloftsuitnodigingen hun om de oren. Dat brengt Luc aan het twijfelen: moet hij Oliver misschien tóch ten huwelijk vragen? Dat is wat mensen doen als ze zoveel van elkaar houden, toch? Maar zodra de trouwplannen realistischere vormen aannemen, lijken ook hun verschillen groter te worden. Waar Luc zich thuis voelt in de flamboyante queergemeenschap, moet de rustige Oliver daar niets van weten. Heeft hun huwelijk wel kans van slagen? Er zal meer voor nodig zijn dan vier bruiloften, één begrafenis en een omstreden ballonnenboog in regenboogkleuren...

Alexis Hall is een Britse auteur van urban fantasy, science fiction en LGBTQ+-romance. Met zijn quirky personages en grappige verhaallijnen wist hij al veel lezers te raken.

Boyfriend material bereikte de top 5 van beste romanceboeken van de Goodreads Choice Awards.

‘Heerlijk, hilarisch en hartverwarmend.’

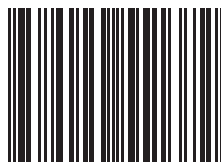
– Talia Hibbert, bestsellerauteur van de Zussen Brown-serie

Lees ook
in de serie:

Z&K

ISBN 978 90 2055 137 2 NUR 340

9 789020 551372 >

www.zomerenkeuning.nl

